

За тая услуга ми даваше кое сухо грозде, кое леблебии, или сушени зарзалии и сливи.

Баба Митра бѣше висока, кокалеста жена, съ голѣмо дълго лице като щавено. Отдавна дълбоки бръчки го бѣха набраздили. Тя нѣмаше ни мжжъ, ни деца. По лицето ѝ не бѣхъ виждалъ усмивка. Много рѣдко се мѣркаше по своя дворъ. Тя не излизаше изъ града, ни дори на пжтя. Нито ходѣше на църква, като другитѣ стари жени. Чувахъ, че нѣкога отишла на църква да се пречещава, но свещеника не я допусналъ, изпждилъ я. Оттогава станала още по-мрачна. Нѣкога я изгонили женитѣ и отъ банята, та и тамъ не ходѣше. Престанала бѣше да се вестява предъ свѣта. Нѣмаше и роднини, или по-право — тия, които ѝ бѣха роднини, не я признаваха за своя. При все това всѣки въ Брѣстово знаеше баба Митра. Знаеха я и по селата. Всѣки день се трупаха въ нейната кжщица и граждани, и селяни, и българи и турци — отъ тъмни зори до късна вечеръ. За какво ли — тогава не разбирахъ. Рѣдко оставаше сама.

Всичко около нея бѣше чудно за мене, но най-чудното бѣше, дето задъ гърба ѝ хората не я наричаха баба Митра, а съ мжжко име — Иванчо Ничинъ. Казвахъ, че била мжжъ. Какъ е възможно това? Де сж тогава мустакитѣ ѝ, брадата ѝ? Защо е въ женски дрехи? — питахъ се и намирахъ, че хората лъжатъ, — баба Митра не е мжжъ, а жена като моята баба, татковата майка. Изминаха следъ това много години, доде се убедя, че баба Митра не е била жена. Кое я накарало да предпочете женския полъ и носията му — това и сега не разбирамъ. Въ наше време можете да срещнете жени, които за винаги сж избрали и носятъ мжжко облѣкло. Това по-лесно може да се обясни психологически. Въ единъ манастиръ въ северна България умрѣлъ калугеръ, следъ като се подвизавалъ тамъ безупречно цѣли четиридесетъ години. Едва следъ смъртъта му станало явно, че билъ жена. Нѣкаква сърдечна болка, нѣкакъвъ романъ принудили девицата да си избере мжжки манастиръ и ролята на калугеръ, а не на калугерка.